

drer arbejdsgiveren i at følge lønmodtagerens ønske. Regeringen ser det som en grundlæggende rettighed, at den enkelte lønmodtager har mulighed for selv at aftale sig frem til en arbejdstid, som passer ind i den situation, lønmodtageren aktuelt befinder sig i.

Kl. 15.10

Som det fremgår af regeringsgrundlaget, er det denne regerings mål, at der skal være bedre muligheder for at arbejde på deltid, og at de overenskomstmæssige indskrænkninger, der i dag er i retten til at gå på deltid, afskaffes. Regeringen ønsker således en lovfæstet ret til, at den enkelte arbejdsgiver og den enkelte ansatte frit kan aftale deltidsansættelse. Det vil forbedre den enkeltes frihed.

Jeg mener, det er et kernepunkt, at på det største overenskomstmråde på det private arbejdsmarked, DA-området, har 40 pct. fuldstændig fri adgang til at aftale deltid, knap 60 pct. har forskellige begrænsninger, og for 6 pct. er det totalt forbudt. Det er jo himmelråbende, at vi skal stå her og diskutere en sag, hvor der på meget store områder jo ikke er nogen problemer overhovedet.

Jeg mener, at lønmodtageren selv er bedst til at vurdere, om han eller hun har lyst til, behov for og råd til at gå på deltid. Men det hindrer selvfølgelig ikke lønmodtageren i at rådgive sig med relevante personer, og blandt disse relevante personer er naturligvis også tillidsrepræsentanten, og det er derfor, vi har stillet ændringsforslaget. Vi ønsker fri adgang for lønmodtageren og arbejdsgiveren til at aftale deltid undervejs i ansættelsesforløbet, og for at sikre dette har vi altså fremsat dette forslag, der nu forhåbentlig bliver vedtaget.

En person her i salen, nemlig hr. Ole Sohn, tænkte konstruktivt i forbindelse med andenbehandling af forslaget. Da hr. Ole Sohn indså, at der var flertal for lovforslaget, rejste han det spørgsmål, om ikke arbejdsmarkedets parter skulle have mulighed for at inkorporere retten til at aftale deltid i overenskomsterne. Det var en tanke med perspektiv i, og den blev drøftet med arbejdsmarkedets parter. Jeg skal ikke gå ind i en redegørelse herom, for det blev desværre ikke til noget, men jeg vil gerne takke hr. Ole Sohn for indsatsen og for det forsøg, der blev gjort.

Socialdemokraterne har på intet tidspunkt i forløbet tænkt konstruktivt. De har fortsat og fortsætter sikkert også efter denne dag deres negative og destruktive linje med hensyn til at

skaffe lønmodtagerne deltid. Dem skylder vi ingen – og jeg understreger: ingen tak for at have gjort bare en gnist af et forsøg på at komme de mennesker i møde, som i en periode har brug for at gå på deltid. Lad mig minde om deres valgprogram, som kun er 6 måneder gammelt. Her sagde man:

»Mange forældre vil gerne arbejde på deltid i en periode, mens børnene er små. Det skal der være mulighed for, og er der lovgivningsbarrierer, som forhindrer det, og som kan fjernes, så vil vi gøre det.«

Men man vil åbenbart ikke fjerne overenskomstmæssige hindringer.

Vi er nu ved vejs ende med behandlingen af dette lovforslag. Et flertal i Folketinget tror på det enkelte menneskes ret til at tage vare på sit eget liv. Det er godt at få det bekræftet, og vi må glæde os over et fremskridt for friheden.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så tager vi de tre første spørgsmål, og det er hr. Ole Sohn, hr. Søren Søndergaard og hr. Carsten Hansen.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er ikke et ønske om at forlænge debatten eller tage nye spørgsmål op, der bringer mig herop. Det er en konstatering og to – ikke spørgsmål, men to statements til eftertanke.

Det første er, at jeg er meget overbevist om, at hr. Poul Erik Skov Christensen, som er formand for Specialarbejderforbundet, er væsentlig mere i overensstemmelse med finansministerens ønske om, at flest mulige arbejder mest muligt, end dette lovforslag giver udtryk for. Det andet er de to spørgsmål, som ikke nødvendigvis behøver at blive besvaret, men skal give anledning til eftertanke.

Når ministeren i betænkningen kan se, at mindretallet har givet klart udtryk for, at det er dets opfattelse, at der skal skabes adgang til at aftale deltid, hvorfor har det så ikke kunnet lade sig gøre at finde en ordening, uden at der skal foretages et lovindgreb?

Det sidste er kun til eftertanke, og lad det blive derved: Når ministeren siger, at den enkelte frem for kollektivet skal kunne forhandle sin arbejdstid, hvorfor kan man så ikke gå det næste skridt og sige, at den enkelte også skal have mulighed for at forhandle sin egen løn. Hvorfor skal kollektivet bestemme det?

Kl. 15.15